

In memoriam dr. Bakóczy Antal (1931–2015)

2015. december 10-én eltávozott *dr. Bakóczy Antal* kriminológus, az Országos Kriminológiai Intézet (korábbi nevén Országos Kriminológiai és Kriminalisztikai Intézet) meghatározó személyisége, nyugalmazott osztályvezetője, tudományos főmunkatársa, címzetes főiskolai tanár, aki nem utolsósorban a *Belügyi Szemle* aktív és megbecsült szerzője is volt. A Hajdú-Bihar megyei Sápon született, egyszerű, dolgos vidéki család gyermekeként. Váltókezelőként dolgozó édesapja és háztartásbeli édesanyja igyekezett harmonikus hátteret teremteni a nevelkedéséhez, tanulmányai folytatásához. A faluvégi ház és a három örház, a természeti környezet, a közeli folyó, erdők, állatok egész életében meghatározók maradtak. Hatalmas termetű ember volt, természeténél talán csak embertársai iránti tisztelete és munkabírása volt nagyobb.

1954-ben fejezte be egyetemi tanulmányait, majd munkáját a VII. Kerületi Ügyészségen kezdte, 1959 októberében pedig már vezető ügyésszé nevezték ki ugyanott. Az ügyészi szervezethez nyugállományba vonulásáig hű maradt. 1960-tól a Legfőbb Ügyészségen dolgozott, 1961-től kezdett kutatómunkát végezni először másodállásban, majd 1966-tól főállású osztályvezetőként az ügyészség tudományos kutatóintézetében, ahol a kriminológiai osztály vezetőjeként az igazgató első számú helyettese is volt.

Kutatási érdeklődése elsősorban a vagyon elleni és az erőszakos bűnözés jellemzőinek feltárására, az élet és személy elleni bűncselekmények körében széles körű nemzetközi összehasonlító kutatások folytatására, valamint az utóbbi időben főként a terrorizmus kérdéskomplexumának megismerésére terjedt ki.

1983-ban *Az emberölés kriminológiája* című értekezésének megvédésével megszerezte az állam- és jogtudomány kandidátusa tudományos fokozatot. 1997-től jogosulttá vált a PhD-fokozat használatára, valamint ugyanezen évben címzetes főiskolai tanári címet is kapott.

Jelentősebb publikációi közül ki kell emelni *Az emberölés* című, 1984-ben megjelent monográfiát, amely mind a mai napig alapműnek tekinthető e kiemelkedő társadalmi veszélyességű bűncselekménnyel foglalkozók számára. Számos tanulmánya jelent meg a *Belügyi (Rendészeti) Szemlén* kívül egyebek között a *Magyar Jogban*, a *Jogtudományi Közlönyben*, a *Kriminológiai és Kriminalisztikai Tanulmányokban* és a *Kriminológiai Közleményekben* is.

1992-ben történt nyugállományba vonulása után is aktív tudományos tevékenységet folytatott.

Főiskolai jegyzetet írt az erőszakos bűnözésről 1993-ban, és a gazdasági bűnözés kriminológiájáról 1995-ben. Szerzőtársaival több jelentős könyv megalkotása is a nevéhez fűződik [Erőszak a bűnözésben, Sárkány Istvánnal, 2001-ben, valamint két mű Sárkány Istvánnal és Ritecz Györggyel közösen – *A bűnözés nemzetközi adatai 2003-ban*, illetve *Az élet elleni bűnözés nemzetközi kis tükrre (1950–2003)* 2008-ban].

Oktatói tevékenységet végzett egyebek között a Rendőrtiszti Főiskolán, az ELTE Állam- és Jogtudományi Kara Jogi Továbbképző Intézetében, a Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Karán és a Legfőbb Ügyészség regionális vezetőképzése keretében.

Életének külön fejezete a vadászathoz fűződő, gyermekkora óta tartó kapcsolata, amely e vonatkozású műveiben is tükröződik. Az 1971-ben hazánkban megrendezett Vadászati Világkiállításra jelent meg *Vadászszemvedély, vadászati fegyelem* című könyve, 1973-ban a *Vadorzók*, 1979-ben pedig *A vadászati balesetekről* című műve. Emellett számos vadászattal, vadgazdálkodással, vadászetikai kérdésekkel foglalkozó tanulmánya látott napvilágot a *Nimród* vadászlapban. A Legfőbb Ügyészség vadásztársaságának vezetője volt, e tevékenységét négy ízben Nimród-vadászéremmel ismerték el. Két évtizeden át a Mavosz Jogi Szakbizottságának elnöki tisztségét is betöltötte.

Egyéb kitüntetései között említést érdemel az 1965-ben kapott Munka Érdemrend ezüst fokozata, az 1985-ben kapott Munka Érdemrend arany fokozata, valamint az 1970-ben elnyert Ügyészség kiváló dolgozója cím. Az ELTE szenátusa hatvan éven át kifejtett értékes szakmai tevékenységének elismeréseként 2015 októberében gyémánt oklevelet adományozott részére.

2013. szeptemberi combnyaktörését követően, mozgásában erősen korlátozva, ágyhoz kötötten is páratlan lelkierejével és akarattal dolgozott. Látogatásainkkor mindig élénken érdeklődött az Országos Kriminológiai Intézet helyzetéről, a kollégákról, szakmai kérdésekről, anyagot gyűjtött, szakirodalmat kért. Sokkal inkább tudományos terveiről, előkészületben lévő publikációiról beszélt, mint betegségéről. A Belügyi Szemle 2015/7–8. számában jelent meg utolsó tanulmánya *Megismerési akadályok a terrorizmus kutatásában* címmel. Szándékában állt egy a terrorizmus kérdéskörét átfogóan elemző könyv megírása is, erre sajnos már nem kerülhet sor.

Dr. Bakóczy Antal több évtizedes vezetői tevékenységét mindvégig a kollégák iránti tisztelet, megbecsülés jellemezte, az intézetben szinte szállóigévé vált a „Lenne egy tiszteletteljes kérésem” szófordulat, amellyel munkatár-

saihoz fordult. Az elismerés, megbecsülés természetesen kölcsönös volt, örömmel teljesítettük kéréseit, élvezettel hallgattuk élménydús elbeszéléseit, anekdotáit a gyermekkoráról, a vasút világáról, a természet megejtő szépségeiről, különösen két kedvenc tájegységéről: a Mátráról, ahova vadászni is járt, és a Balatonról, Balatonfenyvesről, ahol a nyarait töltötte.

Tudományos munkásságát művei őrzik, szeretetre méltó személyiségének emléke pedig szívünkben él.

Dr. Bakóczy Antalt az ügyészi szervezet saját halottjának tekinti.

Dr. Bökönyi István ny. bv. altábornagy

1945–2015

Dr. Bökönyi István tábornok, a Kossuth Lajos Katonai Főiskola egykori hallgatója, a legnehezebb rendőrségi szolgálatok elhivatott parancsnoka, a tiszthelyettesképzés iskolateremtő vezetője, a büntetés-végrehajtás országos irányítója életének hetvenegyedik évében elhunyt.

Legendásan rangos karhatalmi tanintézetben, majd pedig az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán sajátította el választott mesterségéhez, a rendészeti szolgálathoz nélkülözhetetlen elméleti tudást és gyakorlatot. Kiváló volt hallgatóként, első a végrehajtásban és példaadó az ismeretek átadásában. Tiszthelyettes-iskolát vezetett sikeresen, kutatóként rendőr-pedagógiai munkájával kandidátusi fokozatot szerzett. A korszerű rendőroktatás egyik megteremtőjét tisztelhetjük benne, akinek azonban soha nem szűnt meg a végrehajtó szolgálatok iránti vonzalma.

Elmúlt már negyvenéves, amikor a közrendvédelem irányító posztjáról a Rendőrség Különleges Szolgálatának élére kapott kinevezést. Környezetében sokan irigyelték fizikai és lelki harmóniáját. Fizikai felkészültsége tette lehetővé számára, hogy a beosztottaira kötelező szakmai erőpróbákat maga is teljesítse, elméleti tudása segítette a szolgálat szervezésében, és lelkiismerete készítette arra, hogy lemondjon hivatali státusáról akkor, amikor úgy érezte, hogy a felelős vezetőnek mások hibájáért is helyt kell állnia. Példáját ma sokkal inkább tanítani kellene, mint bármikor korábban. Ezt a szellemiséget valószínűleg megkerületi kapitányként, főkapitány-helyettesként, és akkor is, amikor a büntetés-végrehajtás országos parancsnoka lett.

Nyugdíjba vonulását követően útja a magánbiztonsághoz vezetett, ahol kivételes munkabíráásával és menedzseradottságaival tovább növelte hivatásos szolgálatában kivívott tekintélyét.

A *Belügyi Szemle* szakírójaként a rendőrképzésről, a csapatszolgálati munkáról, valamint a magánbiztonságról készített tanulmányaival alkotott maradandót.

És vagyunk néhányan, szerkesztők és őt ismerő egykori munkatársak, akik Bökönyi Pistában kortársunkat veszítettük el. E sorokkal szeretnénk osztozni a család fájdalmában is.

Kedves Barátunk! Tisztelt Altábornagy Úr! Nyugodjál békében!